

Forfatter: Bang, Herman

Titel: KÆRLIGHED - AAGRERSKE DU ER

Citation: Bang, Herman: "KÆRLIGHED - AAGRERSKE DU ER", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 12. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang06val-shoot-workid55263/facsimile.pdf> (tilgået 24. juni 2021)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

Og døde, o, Gud
lar dem opstaa
til Kærligheds Liv.

Til Lykken?
Jeg véd det ej:
Lykken er sjælden paa Jord.
Men hvis to Sjæle,
ramt paa den samme Tid
af det samme Sværd,
huser den hellige Ild —
da smiler Du, Herre og Gud.

Og stille, en Kerub lig
med dit Sværd,
staar Du, Mægtige, Vagt
foran to Saliges Dør.

KÆRLIGHED — AAGRERSKE DU ER

I.

Kærlighed, Aagrerske Du er,
Shylocks Renter Du ta'er!

Du ta'er Rente
i Skinsygens Angst,
der isner vor Sjæl
og matter vort Blod,
saa det rinder trægt;
og vi segner,
svimle,

og bæres knap
af de skælvende Knæ.

Og vi ser dem,
disse to
under Kys
og i Brunstens Favn,
og vi tror,
vi maa dø,
mens vi afmægtigt
raller deres Navn.

Kærlighed,
Aagreske Du er
I Skinsygens Kval
Shylocks Renter du ta'er:
Et Skaalpund Kød,
Menneskets Hjerte.
Thi Dig kan ingen Portia formilde
og ingen kan standse din Kniv —
din, Kærligheds,
der raader for Død eller Liv.

II.

Kærlighed —
Aagreske Du er,
Shylocks Renter Du ta'er.

Du „forny“
i Tvivlsdages Elendighed,
naar Hjerteslaget er mat
og Kærlighed Ligegyldighed.
Naar vi pudser uden Rast
falmede Minder
til uægte Glans.

Og det er ikke Dag
og ikke Nat,
mens Tvivlen,
Heksen
med det ene Øje,
fikserer os og ler —
os, der Søvnængere lig,
med opspilede Øjne
stirrer paa ét Ord
og én Tanke —
hvileløse,
viljeløse

Da, Kærlighed,
triumferer din Aager!

Bag Haab mod Haab
slæbes vi tungt
som saarede Ryttere
gennem Sandet.
Og Træhest rider vi
hver Time
med Bly under Fødderne — —

Da, Kærlighed,
var Brudd Lindring,
Død Velsignelse.

Da, Shylock,
triumferer din Aager,
mens Hjertet er mat
og Elskov Ligegyldighed.

III.

Kærlighed —
Aagerske Du er
Shylocks Renter Du ta'er.

Din Kvittering
er det yderste Brud.
Naar Solen dør,
og der er ikke Mennesker mer,
Skygger kun,
der mimrer Lyd,
som ikke vort Øre naa'r,
thi Sproget misted sin Klang,
som Solen har tabt sit Lys
— — mens midt i det store Tomme
de døde Tanker staar,
Viljen ligger knust,
og Hjertet er Lig.

Da dør det alt,
alt, hvad der
leved ved Dig,
Sanser, der vilde kun Dig,
Ønsker, Begær og Drift,
Tungen, der hviskede Dig,
Øren, der hørte kun Dig —
de dør, dør uden Dig.

Da, Kærlighed,
dør vi Døden
ti Gange —
alting dør,
alting leved ved Dig.

Og selv det sidste
store Levende —
Sorgen —
tøver kun kort
i Ligets Hus,
gaar og viger
for det uendeligt Tomme —
Sorgen — det sidste,
Skyggen efter Livet, som gik.
